

Øjne vil meget være vundet, dersom vi nu naar til en fast Ordning af Medicinalhandelen her hjemme. Ligesom den sidste ærede Taler (Rørdam) mener jeg, at det foreliggende Lovforslag byder store Fortrin i saa Henseende, og da jeg har villet gøre mit til, at Medicinalkommissionens for tjenstfulde Arbejde blev paaskønnet, har jeg resigneret med Hensyn til et Par Spørgsmaal, som jeg bragte frem ved Lovforslagets første Behandling, og hvori jeg ikke var enig med Medicinalkommissionen. Jeg vilde ganske vist have sat Pris paa, at Udvalget her havde fulgt mig, men naar dette ikke blev Tilfældet, har jeg dog ikke villet stille særlige Ændringsforslag i saa Henseende. For mig er det afgørende, at Lovforslaget med størst mulig Enighed sendes op til Landstinget. Det burde efter min Mening allerede i denne Samling blive til Lov, og jeg har god Grund til at tro, at dette ogsaa vil blive Tilfældet.

Ligesom Udvalgets Flertal mener jeg, at den af de radikale og socialdemokratiske Mindretal attraaede Debat om Apotekervæsenets principielle Ordning som Stats- eller Kommunedrift eller fri Næring kun vilde forhale Sagen til ingen Verdens Nytte. De Herrer kan dog neppe selv tro, at de vil faa deres Ønsker opfyldt i en nogenlunde nærliggende Fremtid. Diskussionen om de Spørgsmaal vil blive rent akademisk, praktiske Resultater vil være udelukket, og ganske det samme gælder Ønsket om at afløse de reelle Apotekerprivilegier her i Danmark. En Afløsning af de reelle Apotekerbevillinger vil fordre enorme Summer, og jeg kan ikke indse, at det, som vil blive vundet, kommer til at staa i noget som helst rimeligt Forhold til det, det koster. Man har henvist til Sverige, hvor de reelle Apotekerprivilegier er afløste, men saa vidt jeg ved, er Apotekerforholdene i Sverige lidet tilfredsstillende, og eet er i alle Tilfælde givet, at Medicin i Sverige ikke er billigere end i Danmark, tværtimod, lige saa lidt som Kontrollen i Sverige paa nogen Maade er mere effektiv end her. Eksemplet fra Sverige skal ikke friste.

Der er et Par enkelte Punkter, hvor jeg ikke har kunnet følge Udvalgets Flertal, saaledes med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelse om, at den i dets § 11 omhandlede Kommission skal nedsættes med højst 10 Aars Mellemlum. Det ærede Udvalgs Flertal foreslaar, at disse Ord „med højst 10 Aars Mellemlum“ skal udgaa, „for at“, som det hedder, „Justitsministeriet kan lade Kommissionen træde i Virk-

somhed paa et hvilket som helst Tidspunkt“. Jeg kan ikke skønne rettere, end at Justitsministeren vilde være i Stand hertil, selv om Lovforslagets Ordlyd bibeholdtes; der staaer jo ikke, at Kommissionen skal nedsættes med 10 Aars Mellemlum, der staaer, at Kommissionen skal nedsættes „med højst 10 Aars Mellemlum“; heri ligger ikke, mener jeg, nogen Antydning af, at Kommissionen under normale Omstændigheder kun skal træde i Virksomhed hvert 10ende Aar, der siges kun, at der i intet Tilfælde maa hengaa mere end 10 Aar mellem to Kommissioners Sammentræden. Jeg synes derfor, at Lovforslagets Ordning er bedre end den af Flertallet foreslaaede Ordning, som fuldstændig overlader til Justitsministeriet at bestemme, naar der skal nedsættes en ny Kommission, og som ikke fastsætter nogen Tidsgrænse, indenfor hvilken dette skal ske. Der fremkommer jo stadig nye Præparater, og der skal træffes Bestemmelse om, hvorvidt disse skal være afgiftspligtige eller ikke. Jeg finder det heldigt, at der ikke hengaar lang Tid mellem 2 Kommissioner, og er tilbøjelig til at mene, at det bedste vilde have været, at der i Lovforslaget havde staaet, at Kommissionen skulde nedsættes ikke „med højst 10 Aars Mellemlum“, men „med højst 5 Aars Mellemlum“.

Det andet Punkt, hvor jeg ikke kan være enig med det ærede Udvalgs Flertal, angaar § 19. Her findes en Bestemmelse om, at det uden Sundhedsstyrelsens Tilladelse er forbudt at reklamere med Arkana, Bandager o. s. v. Det ærede Udvalgs Flertal foreslaar, at denne Reklame skal være tilladt i Fagblade for Læger, Dyr-læger, Tandlæger eller Apotekere. Ved Lovforslagets første Behandling begrundede jeg, hvorfor jeg her er enig med Medicinalkommissionens Flertal og med den højt ærede Justitsminister, og den som Bilag til Betænkningen trykte Skrivelse fra Den almindelige danske Lægeförening har ikke formaaet at overbevise mig, saaledes som den har overbevist andre ærede Medlemmer. Jeg mener fremdeles, at saakaldte Fagblade udmærket godt kan udgives af Fabrikanter af Arkana, Bandager o. s. v., at saakaldte Fagblade særdeles vel kan bringes overmaade vidt om, og at Publikum, der maaske netop fatter Tillid til det, der staaer i disse soi-disant Fagblade, er udsat for at blive narret ganske paa samme Maade som nu, dersom det ikke udtrykkelig forbydes at avertere med Bandager, Arkana og andre vidunderlige Ting, undtagen med